

ПРОЛОГ

1996

Останній келих вочевидь був зайвий, але сп'яніння огорнуло Леону м'яким і ніжним коконом, з якого їй не хотілося виринати. Її подруга Мая, що сиділа поруч, уже давно перетнула цю межу. Вуста дівчини лисніли від мішанини кленового сиропу, червоного вина та горілки, а голова її кивала в такт північноамериканській музиці, що лунала в залі. Невдовзі вона вже буде в такому стані, що краще їй не показуватися батькам на очі. Леона цмокнула в губи юнака, що сидів праворуч від неї. Його звали Тодд.

— Ми з Маєю вже підемо.

Тодд не запропонував їх відвезти — він був надто зайнятий випивкою з друзями. Адже занять у них завтра не було, а вечір тільки починався.

Леона підвелася, надягла своє зимове пальто, важезне, мов куленепробивний жилет, шапку, рукавички на підкладці зі шкіри лося, і поторсала подругу:

— Ходімо, Має! Нам пора повертатися додому.

«Віхола» була, без сумніву, найстаромоднішим баром у всьому Квебеку: на стінах висіли фотографії мандрівників у фетрових капелюхах, над барною стійкою красувалися прикріплені роги північного оленя, у залі стояли кольорові столи 1970-х років. Але в Норфєрвіллі «Віхола» залишалася одним із нечисленних місць, де можна принаймні ненадовго втекти від нудьги. Тут збиралися гірники компанії *Iron North Company*, які

мешкали в бараках, білі містяни, а також нечисленні корінні жителі інну¹ з резервації Папакассік, причому, як правило, не контактували між собою, наскільки це можливо. Незважаючи на все це, регулярно розгорталися сутички, що підживлювалися ненавистю, яка налічувала понад століття, відтоді як на кордоні між провінціями Квебек та Ньюфаундленд і Лабрадор місіонери з Півдня відкрили колосальні родовища заліза. Тоді вони вторглися на землі індіанців, привізши з собою велику кількість вибухівки й важкої техніки. Норфевілл здавався осередком насильства, ніби виріс із самих глибин Пекла.

Дві шістнадцятирічні дівчини від народження мали кригу в жилах, тому їм не було надто холодно, коли вони вийшли з закладу. Хоча температура надворі була мінус шість градусів. Того березневого вечора ліхтарі випромінювали помаранчеве світло на товстий шар снігу. За годину до опівночі центральна вулиця міста скидалася на стару декорацію до фільму жахів. Один за одним стояли похмурі магазини з блідими фасадами, між якими розкинулися великі порожні простори — треба сказати, що тут не бракувало місця для забудови. Порожній похмурий Норфевілл у всій своїй красі. Тут будь-якої миті можна побачити бурого ведмеда, що ховається між двома сміттєвими баками.

Життя, якщо його можна так назвати, відновлювалося лише о шостій годині ранку із шумом снігоприбиральних машин, потім о сьомій тридцять відчинялася продуктова крамниця «Магазинчик на розі», а за нею — автомастерня «Відремонтуюмо все» і господар-

ський магазин «У Джона», де можна знайти майже все. День за днем нескінченно повторювався той самий сценарій. Навіть якби Земля перестала обертатися, місцеві жителі навряд чи це помітили б.

Трохи далі дорогою розташовувалася школа Непорочної Диви Марії. Дві подруги ходили до цієї школи з самого дитинства і зараз навчалися у випускному класі. Якщо вони захочуть здобувати освіту далі, то невдовзі їм доведеться поїхати навчатися до загальноосвітнього та професійного коледжу до найближчого міста — Септ-Іль. Утім, тут, у найпівнічнішому містечку Квебеку й одному з найвіддаленіших куточків планети, саме поняття наближеності досить відносно: до Септ-Іля вісімсот кілометрів, і щоб дістатися туди, треба проїхати тринадцять годин єдиним потягом, який за нормальних умов курсував двічі на тиждень. Звичайно, тут працював крихітний аеропорт, але квитки надзвичайно дорогі, а невеликі літаки, які могли тут приземлятися, були зарезервовані для перевезень гірників — це називалося «fly-in fly-out». До Норфевілля не вела жодна дорога. Жодна дорога не давала можливості виїхати звідси. Це містечко було мов похмура в'язниця посеред тайги.

Мая, за походженням інну, не мала жодного шансу покинути цю глухомань — її безробітні батьки ледве зводили кінці з кінцями, навіть не думаючи покинути землі своїх предків. Леона ж, яка народилася в сім'ї білого батька та матері — аборигенки з резервації, хотіла вивчати морську біологію. Якось дівчина побачила репортаж про китів та білух у Тадуссаку¹, і відтоді мріяла провести решту свого життя на річці Святого Лаврентія

¹ Інну — корінний народ Північної Америки. Населяють південну і східну частини півострова Лабрадор в канадських провінціях Ньюфаундленд і Квебек.

чи десь посеред Атлантичного океану серед цих великих ссавців. Леонин батько, який працював в *Iron North Company*, отримував удвічі більше, ніж заробляв би на будь-якій іншій роботі. Тож він міг би забезпечити їй прекрасне життя. А прекрасно воно складеться, тільки якщо це буде якомога далі звідси.

Дівчата пройшли повз католицьку церкву, далі — через пустир, оповитий темрявою. Леона хвилювалася за свою подругу. Останнім часом Мая дедалі частіше напивалася, але ще більше Леону непокоїла її залежність від наркотиків. У резервації Папакассік, розташованій в найпівнічнішій частині Норфолкського озера Рідж, ходили різноманітні чутки. Подруга потрапила в дуже погану компанію. Леона знала, що Мая водить дружбу з горезвісним Сідом Нікаму, який тероризував усю школу. Якщо вона залишиться жити в Норфолкському, що з нею станеться далі? Рудник забезпечував роботою частину місцевих жителів, але цього було недостатньо. До того ж, залізорудна промисловість стала не такою прибутковою, як була раніше. А мисливство та рибальство не могли прогодувати дев'ятсот родин місцевої громади. Багато хто з них уже звикли байдкувати й жити на утриманні, геть втративши відчуття реальності завдяки державній соціальній допомозі.

Ні Леона, ні Мая не помітили небезпеки, що підкралася до них ззаду. Постаті з'явилися зненацька, наче сірі вовки, що переслідують здобич — і дівчата не встигли навіть зойкнути. Мить — і на голови їм натягнули каптури, зімкнули у залізних обіймах та відірвали від землі.

— Якщо закричите, ми вас повбиваємо! Огидні червонопикі шльондри!

Руки, стиснуті навколо ребер, немов сталеві обручі, не давали Леоні закричати. Вона відчула, як Мая важко

зітхнула і почала стогнати, коли їх заштовхали на заднє сидіння автомобіля. З обох боків їх притиснули тіла.

— Чого вам від нас треба? — тремтячи, запитала Леона.

— Просто хочемо допомогти вам протверезіти.

Чоловік шепотів — можливо, щоб його не впізнали за голосом. Коли машина рушила, Леона потягнулася до руки своєї подруги в рукавичці. Увімкнули радіо. Там лунала пісня Марка Габріеля «Indigène». Весела, життєрадісна, вона була абсолютно несумісна з тим кошмаром, який вони переживали.

Допомогти їм протверезіти? Але куди їх везуть? У салоні ставало дедалі спекотніше, запахи тіл, алкоголю та сигарет змішувалися, викликаючи нудоту. Судячи з грюкання дверима, їх було троє. Леона чула уривчасте дихання чоловіка, що притиснувся до неї. Схоже, він теж пив і курих, його важкий подих викликав у неї блювотні позиви. У неї стислося в животі, коли вона почула звук застібки-блискавки на куртці і відчула, як чиясь шорстка рука пролізла під флісову кофту й опинилася на її грудях. Їй хотілося заволати щосили. Але з рота не вихопилося жодного звуку.

— Ось так... Добре... Справжня маленька дикунка. До того ж, і з себе нічошенька така.

— Я не дикунка. Мій батько — керівник виробництва в *Iron North Co...*

— Твоєму татові годилося б краще стежити за тобою, а не дозволяти так пізно гуляти містом.

Звідусіль долинали шепотіння, схоже на шурхіт зім'ятого паперу. Автівку дедалі дужче трясло й заносило на поворотах — водій, мабуть, любив дрейтувати. Вони вже виїхали з міста, певно, звернули на ґрунтовку, бо крім дороги до копальні та кількох стежок, що губилися в хащах, довкола не було нічого — лише озе-

ра й вкриті деревами пагорби, які тягнулися сотнями кілометрів аж до Гудзонової затоки чи Лабрадорського моря, далеко на самісінькій півночі.

Нарешті двигун затих. Їх витягли з машини, змусили стати на коліна в снігу. Їм насунули балаклави трохи нижче носа, так що вони майже нічого не бачили. Крізь вовну Леона все ж уловлювала жовте світло фар, які були скеровані прямо на їхні обличчя.

— А тепер ви нам відсмокчете. Якщо котрась із вас намагатиметься вкусити або додумается хитрувати, ми вас тут і покинемо, без одягу та взуття.

З них так різко зняли куртки й рукавички, що Леона впала, вдарившись долонями об землю. Холод хижо пронизав кінчики пальців. Мая плакала. У Леони м'язи обличчя так зсудомило, що їй довелося розтиснути щелепи. Колись мама казала їй, що тіло може перебувати в одному місці, а душа — в іншому. Достатньо лише заплющити очі й дозволити, щоб тебе вели духи, які мешкають у тваринах, воді, деревах, скелях і вітрі. Тоді дівчинка згадувала про куріпку, яка іноді співала біля її будинку, про сріблястого лосося, який виблискував лускою в озері Вуд, де вона рибалила з дідусем. Але все це були тільки небиліці з індіанських легенд.

Ніщо не змогло б змусити її забути це важке дихання звіра над головою, цей запах сечі, ці огидні штуки, які по черзі запихали їй до рота, так що іноді вона захлачалася, спльовувала і знову виконувала їхні вказівки. Кожна сльоза, що скочувалася по її щоках, викликала відчуття внутрішнього печіння, ніби її розривали на шматки.

Закінчивши свою справу, чоловіки штовхнули їх у сніг і здерли з них балаклави.

— Хоч слово про це скажете чи підете в поліцію — ми по вас знову повернемося. Ми знаємо, де ви живете.

Ви, ваші матері, ваші сестри. У нас є вуха всюди, наші очі бачать усе. Кляті дикунки.

Потім чоловік нахилився до Леони і ще раз прошепотів їй на вухо:

— Кляті дикунки.

Це були його останні слова. Разом зі своїми спільниками він побіг до машини, їхні фігури було неможливо розгледіти у сліпучому світлі фар. Через кілька секунд великий пікап розвернувся і зник, а гарчання двигуна поступово стихло в безмежній чорній темноті Далекої Півночі.

Леона лежала на землі, непорушна, закоцюбла. Здавалося, вона ніколи більше не зможе підвестися. Перевернулася на живіт, набрала снігу в рот, закричала від різкого холоду й печіння кристалів на язичку, але це все було дрібницями порівняно з тим, що вона тільки-но пережила. Їй здавалося, ніби вона випльовує гострі леза, але вона повторювала це, ніби караючи себе, завдаючи собі болю, і в той самий час очищаючись. Смак попри все залишався. Він закарбувався в її душі. Назавжди.

— Нам треба рухатися, Леоно, інакше загинемо.

Це Мая в непроглядній темряві торсала її. Кров уже відступала від їхніх рук і ніг, відтікаючи до життєво важливих органів. Їхні тіла поступово переходили в режим виживання. З ясен Леони сочилася кров, а губи були вкриті порізами від крижаних уламків. Мая швидко накрила її, розтерла їй пальці, а потім допомогла надягти рукавички, спершу поплескавши ними одна об одну.

Навколо них нескінченними темними рядами вишикувалися берези та ялини. Де-не-де в місячному світлі мерехтіли звивисті пасма замерзлої води, наче шрами на землі. Годі було збагнути, де саме вони опинилися. Дівчата посунули вперед, ступаючи в канавки, залише-